

Mátyás király és a bacso

Mátyás király felötözött kórusnak, oszt ment úgy az országba. Elkerült valahova a hegyekbe a juhászokhoz. Kiment a kosárra, hát a bacso éppen haluskát főzött tűróval, meg vágott rá egy kis szalonnát. Leültek a juhászok vacsorázni, ettek, de ugye a kosáron csak egy tálbó' szoktak mindnyájan ennyi. Odaért Mátyás király:

– Hát gyere te is, oszt egyel! – mondja neki a bacso.

Leült ő is közéjük, de ahogy ett, mindé' nyúkált a más ember elibe. Ahol látta, hogy még több a szalonna, hát oda nyúkált. Csak elnézték egy darabig, de egyszer csak fogta a bacso a kanalat, oszt ráütött neki a kezére.

– Magad elől egyel, kutya! – azt mondja. – Ne nyúkálj más ember elibe! Tanulj emberséget!

No jó. Mátyás király másnap megköszönte a vacsorát, elment haza. Otthon nagy vendégséget csapott, meghívta az urakat, de elhívta a bacso is. Az me' nem tudta, hogy mé' hítták őtet oda, de azé' elment. No oszt Mátyás király főzetett úgy sztrapacskát, mind a kosáron vót, oszt egy táliba tetette mindenkinek. Hát, ahogy ettek, ott is vót egy olyan, hogy más elibe nyúlt. Mátyás király meg ránézett a bacsora, azt mondja:

– Ugyanazt csináld vele, amit velem csináltál!

Akkor gyött rá a bacso, hogy ki vót nála a vacsorán. No, annak is rápuhantott a kezére:

– Tanulj emberséget, kutya! – azt mondja. – Magad elől egyel te is!

Így tanította meg a bacso mindenkinek, hogy hogy kell emberséggel ennyi.